

N:o 131.

Af Herr J. P. Nilsson: Angående förändrade föreskrifter i afseende å förmyndares handhafvande af omyndigs medel.

Oaktadt de kontroller, som enligt 23 Kapitlet Ärfda-balken och Kongl. Förordningen den 24 September 1861 förmyndare äro underkastade i afseende å förvaltningen af de medel, de för sina pupillers räkning om händer hafva, saknas dock den säkerhet för medlens bevarande åt den omyndige, som samhället bör vara skyldigt att tillförsäkra den, hvilken befinner sig i ett sådant tillstånd, att han ej själf kan åt sina angelägenheter egna nödig vård. Huru ofta visar det sig icke, då myndlingen uppnått myndig ålder och skall mottaga sin ärfda egendom, att densamma under hans miuderårighet förminskats eller blifvit placerad på ett sätt, som endast kan lemna en oviss förhoppning om att densamma någonsin skall komma egaren till godo. Huru ofta har förmyndaren ej redan långt innan denna tid alldeles förskingrat den honom till förvaltning öfverlemnade förmögenheten. I de flesta dylika fall är förmyndaren själf insolvent, och den bedragne måste vidkännas en förlust, hvilken det varit honom omöjligt att förebygga. De gode män, som jemlikt ofvannämnda Kongl. Förordning tillsättas för att öfver förmynderskap hafva tillsyn, kunna af hvarjehanda skäl ej deråt egna den noggranna omsorg, att derigenom förekommes, det icke en oredlig förmyndare kan sätta sig i besittning af och för egen del använda sin myndlings tillgångar. Det är därför, enligt mitt förmenande, af ganska stor vigt, att uti lag må intagas ett stadgande, hvarigenom den omyndige kan erhålla full säkerhet därför, att, då han vid uppnädd myndig ålder träder ut i lifvet och på egen hand skall börja sitt sträfvande, han må ega åtminstone någon tillgång till hjälp. Jag anser därför att någon del af den omyndiges tillgångar må sättas utom förmyndarens disposition och för den omyndiges räkning insättas i ränte- och kapitalförsäkringsanstalt, der det sedermera må kunna lyftas af myndlingen, då omyndighetstillståndet upphör. Då emellertid räntan å dylika medel är lägre än hvad kapitalet, annorlunda användt, merändels skulle betinga, bör endast en viss del af förmögenheten kunna på sådant sätt placeras.

I händelse den omyndiges kapital skulle vara så ringa, att det ej försloge till hans vård eller uppfostran under omyndighetsåren och den omyndige i följd deraf fölle fattigvården till last, skulle denna ega att före omyndighetstillståndets slut medlen uppbära.

Att vaka öfver att en föreskrift i ofvannämnda syfte blefve af förmyndare efterlefd, skulle naturligtvis åligga gode männen, för hvilka förmyndaren, första gången förmyndareräkning för myndlingen afgåfves, skulle vara skyldig förete bevis om insättning af det stadgade beloppet i anstalt af ofvan omförmäld beskaffenhet; och borde gode männen å den summariska redovisning, som skall till Rättens ordförande eller domaren ingifvas, härom göra anteckning.

I följd af hvad jag sålunda anført, får jag härmed vördsamt föreslå, det Riksdagen måtte för sin del besluta följande:

Det åligger förmyndare att af myndlings behållna egendom, der den ej är så ringa, att myndling må åtnjuta fattigvård, i ränte- och kapitalförsäkrings-anstalt insätta en tiondedel, med rätt att lyftas af myndling, då han myndig blifvit, eller dessförrinnan, i händelse han dör, af hans rättsinnehafvare, och i händelse han blifver å hospital intagen eller kommer i åtnjutande af fattigvård, af vederbörande hospital- eller fattigvårdsstyrelse;

Förmyndare vare skyldig att första gången redovisning afgifves till gode män dervid öfver myndlingens egendom foga bevis om fullgörande häraf; hvarom gode männen skola göra anteckning å det sammandrag öfver redovisningen, som bör till Rättens ordförande i stad och domaren å landet aflemnas;

I händelse förmyndaren låter komma sig till last försummelse härutinnan, eger domstol, på anmälan af gode männen, vid vite förelägga honom viss tid för dess fullgörande.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1874.

J. P. Nilsson,
från Calmar län.